

Вехтъкъ единъ коностасъ;
Една хурка безъ каделя,
Една скъсана постеля,
Де стояха плачешкомъ —
Ето скудниятъ имъ домъ!

Въвъ огнище не блѣщука
Нито искрица огънь;
Вечъ отколя, зла прилука,
Изгорѣ и сетний пѣнь!
А фѣртуна мразовита
Вѣй изъ стрѣхата пробита
И горкитѣ две деца
Бърчатъ блѣди си челца . . .

Студъ и кърви! . . . Деца мръзнатъ,
Ту въвъ майка си се взратъ,
Ту въ огнището и зъзнатъ,
Ту отъ треската горатъ;
Отъ три дена не сж яли,
Живъ човѣкъ не сж видѣли
Кжсче хлѣбъ да имъ даде,
А пѣкъ снѣгъ се не яде.

Тая картина не е една. Има ги много и по села, и по градове, особено пѣкъ следъ войнитѣ и сега, когато всичко е скъпо, прескъпо. Много жени изгубиха мъжетѣ си по бойнитѣ полета, много деца — бацитѣ си, много майки и бащи — синоветѣ си.

На чии грижи сж сега тѣ? — На дветѣ си ржце. Да работятъ чуждо и да се прехранватъ. Да работятъ, но ако сж способни, ако има кому да работятъ и ако времето позволява да се работи. Ами, ако сж болни или стари, или малки? — Лошо, много лошо е тѣхното положение презъ всѣко време, но презъ зимата то е ужасно!

Добри хора! Християни! Побързайте като милостивия самарянинъ въ тѣхна помощъ съ всичко що имате: съ облеклото си, съ хлѣба си, съ паритѣ си. Богъ ще види вашитѣ добри и милостиви сърдца и ще ви възнагради.

„Елате, вие благословени отъ Отца ми, наследете царството, приготвено за васъ отъ създанието на свѣта. Защото огладнѣхъ и Ме нахранихте; ожеднѣхъ и Ме напоихте; странникъ бѣхъ и Ме прибрахте; голъ бѣхъ и Ме облѣкохте; боленъ бѣхъ и Ме посетихте; въ тъмница бѣхъ, и Ме споходихте“, казва Господъ Исусъ Христосъ, когато говори за бждащия сждъ. (Мат. 25, ст. 34—37.)